

Rozjímanie na nedeľu 18. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 18. týždňa v Cezročnom období (cyklus C). Navrhované témy sú: príznak zlovyku; márnosť a skromnosť; lakomstvo a odpútanosť.

V DNEŠNOM DRUHOM čítaní svätý Pavol povzbudzuje Kolosanov, aby túžili po dobrách zhora. A aby to dosiahli, naliehavo ich vyzýva, aby zo svojho života odstránili všetko svetské: „Smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadostivosť a lakomstvo, čo je

modloslužba“ (Kol 3, 5). Život, ktorý je ovládaný nečistotou, nám totiž bráni, aby sme mohli v nebi kontemplovať Boha tvárou v tvár. Ale nielen to: bráni nám tiež vychutnávať si šťastie už tu na zemi. Hoci sa nečistota môže niekedy javiť ako niečo lákavé, pretože vytvára dojem, že ponúka istú a intenzívnu radosť, v skutočnosti je to ako fatamorgána: zdá sa to skutočné, ale nie je to tak. Zvyčajne využíva potrebu ľudskej prirodzenosti – milovať a byť milovaný, pohodu, pokoj... – a presviedča nás, že dobrý spôsob, ako ju uspokojiť, je hriech. Je však všeobecne známe, že táto cesta nikam nevedie: hoci možno na chvíľu upokojí, nakoniec si vyžaduje väčšie opakovanie a intenzitu, bez toho, aby ponúkla skutočný pokoj. Vyvoláva tak stav trvalej nespokojnosti a dokonca určitú neschopnosť tešiť sa z najjednoduchších radostí: istú útechu nachádza iba v skutkoch neresti.

„Ľudské srdce sa môže tešiť zo zlých vášní, môže venovať pozornosť škodlivým pokušeniam zamaskovaným v lákavom rúchu, ale môže sa tomu všetkému aj brániť. Napriek tomu, že je to únavné, človek je stvorený pre dobro, ktoré ho skutočne naplňa, a môže sa v tom zdokonaľovať, pričom sa v ňom stanú trvalými určité dispozície“[1]. Tieto dispozície sú cnosti, ktoré nám umožňujú zvyknúť si voliť dobro nielen občas, ale trvalo. Človek, ktorý žije cnosti, je schopnejší ovládať svoje vášne a konať tak slobodnejšie: nechce naplniť svoje srdce hocíjakým spôsobom, ale autenticky a hlboko, v súlade so svojou kresťanskou identitou. „Pravá čnosť,“ píše svätý Josemaría, „nie je smutná ani nesympatická, ale príjemne radostná“[2]. Na ceste cnosti určite nebude chýbať boj a úsilie vzdať sa príťažlivosti zla. Rozhodujúce však nie je prijať obeť pre obeť, ale vedieť, že týmto spôsobom dovoľíme

milosti, aby nás očisťovala a
budovala tak vnútornú slobodu,
ktorá nám umožní tešiť sa zo života
spolu s Pánom. „Duchovný boj nás
teda vedie k tomu, aby sme sa pozreli
zblízka na zlozvyky, ktoré nás
spútavajú, a s Božou milosťou kráčali
k cnostiam, ktoré môžu v nás
rozkvitnúť a priniesť do nášho života
jar Ducha“[3].

.....

MÁRNOSŤ vedie k budovaniu
vlastného šťastia na tom, čo si o nás
myslia ostatní. V hebrejčine sa na
označenie tejto neresti používa
termín, ktorý znamená „para“ alebo
„výpar“. S týmto na pamäti môžeme
hlbšie pochopiť prvé čítanie tejto
nedele, ktoré obsahuje začiatok
knihy Kazateľ: „Márnosť nad márnosť
– hovorí Kazateľ – márnosť nad
márnosť a všetko je márnosť!“ (Kaz 1,
1-2). Svätý autor chce vyjadriť, že

všetky túžby márnivého človeka – veľkosť, uznanie, úspech – sú ako para: prinášajú len krátkodobé, povrchné uspokojenie, ktoré zmizne pri prvej príležitosti; človek žije pre okamih *pary*, ktorá po prechode nezanechá žiadnu stopu. „Kazateľ vysvetľuje osobitnú podstatu vecí a ukazuje nám márnosť všetkého, čo je na svete, aby sme pochopili, že veci, ktoré sú pomínuteľné, nie sú hodné túžby, a aby sme pochopili, že nemáme upierať svoju pozornosť na veci bezvýznamné alebo bezcenné“[4].

V istom zmysle márnosť vedie k využívaniu vzťahov: druhých vnímame ako zdroj uznania. Pre márnivého človeka „je dôležité, aby jeho osoba, jeho úspechy a dosiahnuté výsledky boli viditeľné pre všetkých: je to večný žobrák o pozornosť“[5]; „považuje sa za slnko a stredobod všetkých, ktorí sú okolo neho. Všetko sa musí točiť okolo

neho“[6]. Ježiš počas svojho života varoval pred rizikom konania dobrých skutkov len preto, aby ich videli ostatní, lebo tým sa uprednostňuje ľudské uznanie pred Božou odmenou (porov. Mt 6, 1); zároveň chválil jednoduché a diskkrétne gestá, ako napríklad chudobná vdova, ktorá dala malú obetu, bez toho aby si to niekto všimol (porov. Mk 12, 41-43). Ak sa rozhliadneme okolo seba, určite spoznáme mnoho ľudí, ktorí sa za nás ticho obetujú. Kresťanský život sa skladá z mnohých gest – úsmev, keď sme unavení, vyhýbanie sa komentárom, ktoré by mohli uraziť, zdieľanie nášho času s tými, s ktorými si možno až tak nerozumieme, skrytá práca, z ktorej má prospech mnoho ľudí – ktoré znamenajú úsilie, ktoré pravdepodobne ostane nepovšimnuté ostatnými, ale ktoré Boh oceňuje ako nikto iný: „Tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v

skrytosti“ (Mt 6, 4). A tou odmenou bude stabilnejšie a autentickejšie šťastie, ktoré nezávisí od *pary* meniacich sa názorov druhých, ale od istoty, že sa páčime Bohu.

V DNEŠNOM EVANJELIU Ježiš hovorí o bohatom mužovi, ktorý má veľkú úrodu. Vzhľadom na takú hojnosť si myslí, že odteraz bude jeho život spočívať v oddychu, jedle, pití a zábave. „Ale Boh mu povedal: *Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život, a čo si si nahonobil, či bude?* Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý“ (Lk 12, 20-21). V skutočnosti vedie zlozvyk lakomstva k presvedčeniu, že šťastie je otázkou hromadenia skúseností alebo majetku; naopak, všetko, čo znamená vzdanie sa niečoho, vnímame ako tragédiu, lebo nechápeme, že človek

môže byť šťastný bez určitého majetku alebo bez toho, že sa vzdá určitých vecí. To sa stalo bohatému mladíkovi: neveril, že môže byť šťastný, ak predá svoj majetok. V tomto úryvku evanjelista zdôrazňuje, že odišiel smutný: to je dôsledok toho, že svoje šťastie zveril bohatstvu.

Na druhej strane, v evanjeliu vidíme aj mnoho iných prípadov ľudí, ktorí na volanie Pána bez váhania zvolili jeho nad všetko a opustili všetko, čo mali. A nebolo to abstraktné, všeobecné zrieknutie sa, ale skôr konkrétne: Peter, Jakub a Ján nechali svoje lode na brehu (porov. Lk 5, 11) a Matúš sa vzdal svojej lukratívnej práce mýtnika (porov. Mt 9, 9). Hoci tieto gestá mohli spočiatku znamenať pre apoštolov určitú obeť, v skutočnosti dosiahli väčšie dobro, lebo namiesto hromadenia majetku, ktorý sa skôr či neskôr spotrebuje, sa rozhodli naplniť svoje srdce niečím,

čo nesklame a nezmizne: láskou ku Kristovi. Preto svätý Josemaría mal istotu, že kto sa rozhodne žiť pre Pána, v skutočnosti o nič nepríde[7]. To samozrejme neznamená, že sa máme úplne odvrhnúť od materiálnych skutočností. „Logicky musíš používať pozemské prostriedky,“ hovoril zakladateľ Opus Dei. „Ale vynalož veľké úsilie, aby si sa odpútal od všetkého pozemského a aby si s tým zaobchádzal vždy s ohľadom na službu Bohu a ľuďom“[8]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nám pomohla mať slobodné srdce, ktoré vníma ako zisk všetko, čo nás približuje k jej Synovi.

---

[1] František, *Audiencia*, 13-III-2024.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 657.

[3] František, *Audiencia*, 3-I-2024.

[4] Svätý Bazil Velký, *In principium Proverbiorum* 1.

[5] František, *Audiencia*, 28-II-2024.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 101.

[7] Porov. svätý Josemaría, *Brázda*, bod 21.

[8] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 728.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/nedela-18-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-c/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/nedela-18-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/)
(04.04.2026)